

VOORLOPIG VERSLAG VAN DE COMMISSIE VAN
RAPPORTEURS over het ontwerp van wet houdende
regelen inzake het onttrekken van water aan de bodem
door waterleidingbedrijven (*Grondwaterwet Waterlei-
dingbedrijven*).

Bij de overweging van dit wetsontwerp in de afdelingen der Kamer verklaarden vele leden met instemming te hebben kennis genomen van de regelen inzake het onttrekken van water aan de bodem door waterleidingbedrijven. Ook naar hun inzicht is het juist, dat op het ogenblik alleen regelen worden vastgesteld ten opzichte van een onderdeel van het grondwaterprobleem. Al moge een meer algemene regeling in het bijzonder op het terrein van het Departement van Verkeer en Waterstaat liggen, zo heeft het Departement, waaronder de Volksgezondheid ressorteert, naar de mening dezer leden evenzeer bijzondere belangen bij de bedoelde regeling. Zij zouden in verband hiermede gaarne vernemen, door wie en op welke wijze een algemene regeling wordt voorbereid en of het Departement van Sociale Zaken en Volksgezondheid en het Departement van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening daarbij zijn betrokken.

Andere leden trokken in twijfel, of het goed gezien is, uitsluitend de onttrekking van water aan de grond ten behoeve van waterleidingbedrijven te regelen. Het geldt hier een zo breed vertakt belang, dat men zelfs bij de wateronttrekking ten behoeve van waterleidingbedrijven een afweging van andere belangen, t.w.: industrie, land- en tuinbouw, enz., niet mag verwaarlozen. Daarom betreurden zij, dat de uitvoering van de wet alleen in handen van de Ministers van Sociale Zaken en Volksgezondheid en van Justitie is gelegd.

Van meer dan een zijde sloot men zich bij deze opmerking aan en men zou gaarne uitdrukkelijk vernemen, dat de Ministers van Verkeer en Waterstaat, van Economische Zaken en van Landbouw, Visserij en Voedselvoorziening met het ontwerp en de daarin vervatte regeling instemmen.

Enige leden stelden de vraag, waarom niet van waterbedrijf wordt gesproken. Men spreekt toch ook van electriciteits- en gasbedrijf en niet van electriciteitsleiding- en gasleidingbedrijf.

Met betrekking tot artikel 2, lid 1, sub *b*, vroegen deze leden, of voor elke uitbreiding van een bedrijf, ook wanneer een prise d'eau met één pomp wordt uitgebreid, bij aanneming van dit wetsontwerp een vergunning wordt vereist. Ten aanzien van artikel 2, lid 1, sub *c*, stelden dezelfde leden de vraag, of het de bedoeling is, dat voor elk bestaand bedrijf een vergunning moet worden aangevraagd, om dit in werking te hebben.

Andere leden wezen er op, dat de wet alleen van toepassing is op nieuwe bedrijven en op bestaande bedrijven, die wijziging zullen brengen in de wateronttrekking. Deze leden verwezen in dit verband naar een artikel van Prof. Mr C. H. F. Polak in het Nederlands Juristenblad van 13 Maart 1954, waaraan ook verschillende hier nog volgende opmerkingen zijn ontleend. De door enige leden in de eerste volzin van de vorige alinea gestelde vraag gaf hun aanleiding de opmerking te maken, dat zij van deze regeling vele moeilijkheden verwachtten. Een grond-

eigenaar zal bij uitdroging van zijn grond al ras geneigd zijn te stellen, dat een wijziging in de inrichting heeft plaats gevonden, terwijl het waterleidingbedrijf het tegendeel zal beweren.

Voor al waar de te volgen procedure voor oude inrichtingen anders is dan voor nieuwe (inclusief uitbreidingen) is deze aangelegenheid van uitermate groot gewicht.

Gevraagd werd waarom in artikel 2 het woord vergunning in plaats van concessie is gebruikt. Zij achtten de eis, verbonden aan de verlening van de vergunning met betrekking tot „het algemeen belang” zwaar, maar gerechtvaardigd. Daarom wordt de Regering ook de mogelijkheid gegeven bij het verlenen van de vergunning voorwaarden te stellen in het belang van de grondwaterstand. Maar, zo vroegen voorts deze leden, wat geschiedt er nu als het bedrijf die voorwaarden niet nakomt? Is intrekking van de vergunning dan mogelijk? In de tekst van het wetsontwerp komt dit niet tot uiting.

Indien een grondeigenaar zich verplicht ziet zich te verzetten tegen de wijze van onttrekking van water aan zijn eigendom, zal de nieuw voorgestelde procedure (voor de Commissie van deskundigen) wellicht een meer aantrekkelijke wijze van behandelen van de bezwaren opleveren, maar het kan ook anders verlopen; veel hangt hier van de samenstelling en werkwijze dier Commissie af.

Vervolgens werd de vraag gesteld, waarom de Regering voor wateronttrekking aan bestaande bedrijven de weg van de schadevergoeding wegens onrechtmatige daad heeft gehandhaafd. Alsdan blijft het leveren van wat de Regering een kostbaar en moeilijk bewijs noemt, gehandhaafd. (Vgl. Memorie van Antwoord aan de Tweede Kamer, blz. 2, rechter kolom).

Enige leden zouden gaarne vernemen, welke gevolgen de aanneming van dit ontwerp zal hebben ten aanzien van de provinciale verordeningen op de drinkwaterbedrijven. Vermoedelijk zullen deze verordeningen vervallen.

Verder hadden deze leden bezwaar tegen het steeds meer voorkomend gebruik om van een beslissing van een Minister beroep op de Kroon mogelijk te maken. Wel is waar wordt de Raad van State gehoord (vgl. artikel 17, lid 3), maar uiteindelijk is de Minister, die de vergunning weigerde, verantwoordelijk voor de beslissing van de Kroon op het beroep.

Vastgesteld 22 Maart 1954.

KRAMER
CAMELBECK
WENDELAAR
TEULINGS.